

15% af danskerne har overvejet at få lavet en plastikoperation

40% af en årgangs piger ville være positivt stemte, hvis de fik tilbudt en brystforstørrende operation

Kilde: Berlingske Tidende

PERFEKTIONISME? Kina ville have fremstillet pandaen Po som perfekt frem for klodset, doven og overvægtig, som han var i den vestlige 'Kung Fu Panda'. Og dermed ville kineserne have gjort ham uelskelig. Arkivfoto: AP/DreamWorks, Paramount Pictures

Kulturkamp. Kina satser på den bløde magt

Kina har verdens andenstørste økonomi, men er langt fra en magtfaktor på det kulturelle område. Det skal der laves om på, og kulturpolitik er nu igen et officielt hovedfokus i Kina.

ANALYSE

Da DreamWorks i 2008 udsendte animationsfilmen 'Kung Fu Panda', blev den en gigantisk succes både i Vesten og i Kina. Ud over at være stærkt underholdende formåede filmen at portrættere fortidens Kina med en detaljerigdom og kulturel forståelse, som vakte lige dele respekt og misundelse blandt de kinesiske anmeldere. Samtidig undrede de politiske magthavere i Beijing sig over, hvorfor en 'kulturbærende' film med kinesernes foretrukne nationalsymbol, pandaen, ikke var blevet produceret af et kinesisk filmselskab.

ANDREAS BØJE FORSBY

Dette efterår var det reality-tv, som var i de kinesiske myndigheders søgelys. I de senere år har de kommercielle kinesiske tv-kanaler opnået enorme seertal med kinesiske versioner af datingprogrammer, talentkonkurrencer m.v. Men myndighederne betragter de nye underholdningskoncepter som vulgære og materialistiske og greb derfor ind med en række restriktioner, som skal sikre en mere opbyggelig, moralsk og harmonisk sendeflade.

KULTURKAMPEN er igen ved at rykke ind på den politiske scene i Kina. På den seneste session i kommunistpartiets centralkomite havde man således for første gang i 15 år hovedfokus på kulturpolitikken. Her lancerede man en ny udviklingsstrategi, der skal styrke den nationale kulturindustri og herigennem kinesernes identitet og tilhørsforhold til kinesisk kultur. Samtidig skal den kulturelle oprustning bidrage til Kinas 'bløde magt', så landet forbedrer sit image og tiltrækningskraft over for omverdenen.

Rent faktisk oplever Kinas kultur- og underholdningsindustri allerede høj vækst, og den omsatte i 2010 for 174 mia. dollar – eller knap 3 pct. af det kinesiske BNP. Og selv om den kinesiske regering forventer, at andelen vil stige til 5 pct. i

2016, vil den kinesiske kulturindustri stadig udgøre en betydelig mindre del af økonomien end i de udviklede lande. Langt værre er det, at kinesiske kulturprodukter slet ikke er konkurrencedygtige i kvalitativ forstand, hvilket bl.a. fremgår af, at Kinas import af kulturprodukter er hele 15 gange større end dets eksport.

DET ER IKKE blot amerikanske tv-serier som 'Friends' og 'Sex and the City', men også japanske og koreanske tv-dramaer, der har godt tag i kineserne. Alligevel er det først og fremmest frygten for 'vestlig kulturimperialisme', der har fået de kine-

siske magthavere til at opruste den hjemlige kulturindustri.

Et er kampen om den kinesiske befolknings kulturelle kompas. Noget andet den kinesiske regerings indsats i udlandet for at udbrede kendskabet til kinesisk kultur og fremme et bestemt indtryk heraf. Hidtil har offentligt diplomati været et af Beijings foretrukne redskaber, for så vidt landets ledere benytter enhver lejlighed til at opridske Kinas stolte og fredelige kulturarv, når de holder taler i udlandet. Et andet redskab er de etårige, landespecifikke fremstød for kinesisk kultur med en bred vifte af arrangementer inden for bl.a. musik, litteratur, kunst og film.

Et tredje redskab er de konfucianske institutter, som Kina opretter over det meste af verden i disse år. Institutterne fungerer dels som sprogskoler og dels som brohoveder for udbredelsen af kinesisk kultur i udlandet. Siden det første institut blev etableret i Seoul i 2004, har den kinesiske stat medfinansieret over 350 institutter i mere end 100 lande (se figur). I Danmark findes der indtil videre to konfucianske institutter. Det første så dagens lys på CBS i København i 2008, mens det andet blev indviet på Aalborg Universitet i 2009.

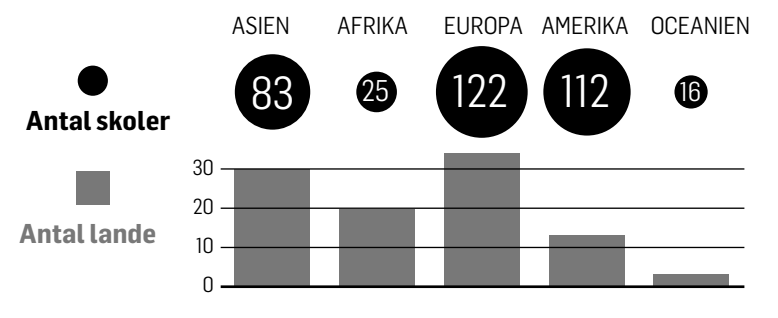
Dybset set kan den kinesiske regerings bestræbelser på at promovere kinesisk kultur og på at tegne et positivt billede af Kina i omverdenen betragtes som en bevidst strategi for at imødegå den skepsis og usikkerhed, som har omgærdet Kinas hastige opstigning. Det interessante er, at oprustningen af den kinesiske kulturindustri kan vise sig at være en langt mere effektiv måde at brande Kina på. For når USA's magt aldrig har affødt nær den samme frygt hverken i Europa eller i Asien, som Kina gør – til trods for USA's overlegne militære magt – skyldes det ikke kun de politisk-ideologiske forskelle mellem USA og Kina, men i høj grad også den amerikanske kulturs enorme tiltrækningskraft.

Spørgsmålet er så, om Kina kan skabe en konkurrencedygtig kulturindustri. Med en over 5.000 år gammel civilisation og en righoldig kulturarv synes den kinesiske kulturindustri umiddelbart at have et stærkt fundament at bygge på. Men for at kunne producere moderne kulturprodukter med bred appel forudsætter det kreativitet, originalitet samt ikke mindst kunstnerisk frihed. En sådan atmosfære er dog langt fra til stede i dagens Kina, som snarere er tyngt af en autoritær politisk kultur og et rigtigt uddannelsessystem med fokus på udenadslære. Ganske sigende har landets mest berømte kunstner Ai Weiwei i årevis været chikaneret af de kinesiske myndigheder.

I FORBINDELSE med premieren på 'Kung Fu Panda' udtalte en kinesisk professor i filmkunst, at et kinesisk filmselskab aldrig ville have turdet fremstille pandaen Po som klodset, doven og overvægtig. I stedet ville man have gjort Po så perfekt, at han slet ikke ville være elskelig. Måske må også den kinesiske regering sande, at det ikke bliver så let at få omverdenen til at elske Kina, kulturel oprustning eller ej. analyse@pol.dk

Andreas Bøje Forsby er ph.d.-studerende på DIIS.

Det er gået stærkt med oprettelsen af konfucianske institutter, siden det første blev oprettet i Seoul i 2004.

Kilde: Det konfucianske instituts hovedkvarter / Guillermo Munro i China Daily JBM12079

... Bahrain beder stadig om demokrati

KRONIKEN I MORGEN

Gülay Sahin
Velkommen til Danmark, fucking fremmedarbejder

rainere krævede nu enden på Al-Khalifas monarki. Al-Khalifa har siddet på magten i over 200 år. Den meget famøse sætning, som gik fra land til land, blev nu også anvendt i Bahrain: 'Folket ønsker at vælte regimet'. Fra Danmark fulgte jeg nøje med i udviklingen i Bahrain og håbede på bedre tider.

Bahrain gik en krise i møde. Det fredelige oprør fortsatte, men det behagede ikke Al-Khalifa-regimet og dets allierede. Derfor blev Saudi-Arabien og de andre medlemmer af De Arabiske Golfstaters Samarbejdsråd (GCC) kaldt til landet i marts, knap en måned efter opstandens start. Der blev slået hårdt ned på demonstranterne, og en mere end to måneder lang undtagelsestilstand begyndte. Dette førte mere end 40 dødsfald med sig, tusindvis af anholdelser og over 4.500 flyringer i den offentlige og private sektor samt flere demolerede shiitiske bedehuse.

Vesten havde i al den tid været rimelige tavs, og Bahrain fik ikke den mediebevågenhed, som både Tunesien, Egypten og senere hen Libyen og Syrien havde modtaget. Jeg var blandt mange, der stillede sig uforstående over for det. Først efter omkring fire måneder med den ene menneskerettighedskrænkelser efter den anden valgte USA's præsident Obama at bryde sin tavshed. I sin meget korte tale 19. maj krævede han løsladelse af oppositionen, for dialog om reformer kunne indledes i lille Bahrain.

Desuden kritiserede han Al-Khalifa-regimets ødelæggelse af shiitternes hellige steder: »For at denne forandring skal lykkes, må koptiske kristne have ret til at bede frit i Kairo, ligesom shiitter i Bahrain

aldrig må få deres moskeer ødelagt«. De bahrainiske myndigheder har ellers ihærdigt og i en længere periode hævdet, at grunden til nedrivningerne er den manglende tilladelse til opførelsen. Det bemærkelsesværdige ved sagen er, at adskillige moskeer har været opført i flere år, én endda i op til flere hundrede år. To dage efter Obamas kritik af moskeers ødelæggelse har Bahrains konge udtalt, at de nedrevne moskeer vil blive genopbygget, og at nedrivningen har været nødvendig for at kunne opføre dem i bedre stand. Dette er selvfølgelig til dags dato ikke sket!

EFTER USA'S milde kritik af den bahrainiske styreforums inhumane handlinger har vi i Vesten været forholdsvis tavse. Fra tid til anden kommer der ydmyge udtalelser, der sølle giver udtryk for bekymring over urolighederne. Det seneste, vi har hørt fra vores udenrigsminister, er, at han venligt vil bede udenrigsministerkollegaen fra Bahrain om at retsforfølge de ansvarlige for tortur af menneskerettighedsforkæmperen Abdulhadi Al-Khawaja.

En udenrigsministerkollega, som på en pressekonference meddelte, at målet med demolering af Perlepladsen (stedet, hvor protesterne foregik i løbet af februar og marts 2011) er at blive fri for dårlige minder. Jeg kan lige forestille mig deres konversation, hvor han nok vil få det svar, at Bahrains regering selvfølgelig agter at stille 'bødlerne' til ansvar. Der er dog lige den hage ved det, som Bahrains udenrigsminister mener med 'at stille til ansvar'; de ansvarlige vil som straf blive flyttet til en anden position, måske endda en

forfremmelse. Dette er nemlig sket i slutningen af november sidste år i anledning af implementering af BICI's (en kommission, der blev etableret af kongen og havde til opgave at undersøge hændelserne i februar og marts 2011) anbefalinger. Her fyrede kongen lederen af statens sikkerhedsapparat, som naturligvis er en del af Al-Khalifa-familien, efter fortsat udbredte menneskerettighedskrænkelser. Til gengæld blev den fyrede gjort til generalsekretær for Bahrains øverste forsvarsråd og national sikkerhedsrådgiver for kongen.

Siden slutningen af undtagelsestilstanden har der ikke været ro i landet. Protesterne fortsatte, og ligeledes fortsatte krænkelserne. I løbet af det halve år, der fulgte, har flere mistet livet, heriblandt mindst otte børn. Dødsårsagerne har været skud med gummikugler og tåregashylster, tortur eller forgiftning af den tåregas, uropolitiet oversvømmer byerne med.

HER FRA Danmark følger jeg daglig med i hændelserne. Jeg læser om de daglige menneskerettighedskrænkelser, de bestialske overgreb og det despotiske styre, der prøver at sminke sit billede udadtil. For hver dag der går, stiger håbet i mig om, at bahrainere vil nå Perlepladsen og være tættere på den frihed og demokrati, de eftertragter. Jeg sidder i mit trykke hjem, mens jeg læser nyhederne, som kan være alt fra sørgelige, glædelige til chokerende.

Som nyheden om min kære fætter, der led martyrdøden. Andre nyheder modtager jeg med en blandet følelse, såsom nyheder om min families deltagelse i de-

monstrationerne, og deres forsøg på at komme tæt på Perlepladsen. Jeg ved, hvad de vil blive mødt med, og frygter det værste. Alligevel er jeg stolt over deres deltagelse. Og havde jeg været der, ville jeg være med. For styret, som, for hver dag der går, stadfæster, at det er en undertrykkende politistat, der kun er i stand til at blive opretholdt, fordi det til dels er nært allieret med USA, men mest af alt, fordi det er beskyttet af Saudi-Arabien, vil åbenbart ikke andet end kosmetiske reformer. De fængslede er stadig bag tremmer, arrestationer finder daglig sted, og overgrebene fortsætter. Og fortsat hører vi fra tid til anden, at den eneste vej er reformer. Men er snak om reformer ikke meningsløs, når respekt for grundlæggende menneskerettigheder ikke er til stede?

Regimets fortsatte tøven med at påbegynde meningsfulde reformer og samarbejde med oppositionen kan føre til øget radikaliserings blandt Bahrains ungdom, hvilket flere hændelser siden starten af det nye år kan tyde på. Det lader til, at de, der står bag hændelserne, ikke ser en anden mulighed end voldeligt selvforsvar, nu når der ikke er mulighed for fredelige demonstrationer. Disse bliver der nemlig også slået ned på.

Efter 10 måneders fredelige protester har en betydelig del af unge valgt at gå til modangreb (med bl.a. molotovcocktail og bare hænder), når uropolitiet slår ned på dem. Og stadig er der lidt tegn på, at den anvendte politisk, hvad angår håndtering af protesterne, har ændret sig. Hvorvidt vold er en legitim form for forsvar bliver derfor et aldeles heftigt diskuteret emne i Bahrain. Spørgsmålet er nok, om

Jeg læser om de daglige menneskerettighedskrænkelser, de bestialske overgreb og det despotiske styre, der prøver at sminke sit billede udadtil

vold kan skabe pres og føre til de forandringer, folket efterspørger. Jeg har ikke svaret!

Når det er sagt, er det vigtigt at se på regimets gøren og laden, der mere og mere tyder på, at snakken om reformer er upålidelig, da krænkelserne fortsætter og brutaliteten øges. Snarere kan man mene, at ved at regimet holder denne kurs, hjælper de med til at øge volden og radikaliseringen af oppositionen, der ellers vil være fredelig. Samtidig styrker regimet støtten til de eksisterende loyalister. Meget af deres politik, handlinger og snak kan nemlig karakteriseres som en perfid polemik, som opdigner til had og ikke er med til at finde en reel løsning på urolighederne. I deres er Vesten og USA vendt tilbage til deres tavshed – ikke fordi de i Østen gør det specielt bedre.

Hvad værre er: USA prøver i disse dage at gå stille med dørene vedrørende salg af en våbenpakke til Bahrains regime, hvilket kan give anledning til at tro, at USA på den måde støtter den politiske kurs, som Al-Khalifa-regimet har valgt. Nogle peger på, at dette kan grundes i frygten for den rolle, Iran kan få i tilfælde af regimets fald. Det er her værd at nævne, at BICI-rapporten ikke har kunnet finde noget, der tyder på en iransk indblanding i den bahrainiske opstand.

Et år er passeret, og oprøret er ikke tilnet af, det er stadig at finde i Bahrains byer. Og til trods for at regimet ihærdigt prøver at begrænse det til byerne, er oprørene med tiden kommet ud af deres byer og ud på motorveje og forretningsmæssige områder i hovedstaden Manama. Der har været løbende sammenstød, så forstyrrende, at den amerikanske ambassade i sidste måned valgte at flytte sine medarbejdere til mere sikre kvarterer.

I januar i år har regimet også valgt at nægte flere internationale menneskerettighedsorganisationer, heriblandt Human Rights First, adgang til Bahrain. Samme skæbne overgik flere journalister, der ville ind i landet for at dække årsdagen for opstanden. Alligevel havde nogle udenlandske aktivister og observatører held med at komme ind i landet. De blev dog udvist i løbet af en uge, hvilket kan betyde, at regimet ikke ønskede internationale observatører til stede op til og efter 14. februar, årsdagen for starten af opstanden for demokratiet. Dagen, hvor flere bahrainere havde valgt at bevæge sig mod den tæt bevogtede plads, hvor Perlemonumentet for et år siden stod. De nåede desværre ikke frem. Men håbet er der stadig ... hos dem og hos mig. 'SOFIA'